

”Man får vara beredd att sova under ett träd i början”

Namibias huvudstad Windhoek växer så att det knakar. Officiella siffror talar om en årlig befolkningsökning på fyra procent, men ingen vet egentligen exakt hur många som flyttar in till staden.

Trots att myndigheterna ständigt är i gång med att bygga ut vatten, el och sanitetservice är livet i stan för de nyanlända ofta mycket hårt.

Speciellt tufft är det för dem som inte har släktingar som redan etablerat sig på bostads- och arbetsmarknaden. Södra Afrika talade med två inflyttade Windhoekbor som berättade om sin första dag i staden och vad som hände sedan.

Justine Nashikaku (37) flyttade från norra Namibia till Windhoek för sex år sen i förhoppning att finna ett ordentligt arbete.

– Första dagen var hemsak! Jag hade liftat hela vägen från norr med en lastbil och hade inga pengar alls. Jag kom till Windhoek när det började skymma och min första natt tillbringade jag under ett träd. Jag sov knappt något för jag var så rädd. När det började ljusna gick jag in till centrum för att få tag i

mat, och jag hade tur nästan direkt. Jag fann kokt ris i en soptunna bakom en restaurang. Resten av dagen gick jag runt och försökte hitta ett ställe att sova på. Jag hade tur igen. Jag fann riktigt tjock papp bakom en affär och kunde bygga mig en liten koja. Där sov jag i två veckor tills en städare i affären tyckte synd om mig och erbjöd mig att dela ett rum.

– Den första tiden var verkligen tuff och jag var ofta hungrig. Det tog ett år att finna ett arbete. Jag fick arbete som hembiträde genom min kyrka och idag har jag ett alldeles eget plåtskjul. Jag har byggt det helt själv genom att ta byggmaterial från byggarbetsplatser inne i staden. Jag tycker att jag har åstadkommit en hel del på sex år, och jag skulle inte vilja flytta tillbaka till byn.

Bertus Xoagub (25) flyttade till Windhoek för två år sen eftersom det inte fanns något meningsfullt att göra i hans hemby.

– Jag var så uttråkad i byn och drack bara en massa tombo hela dagen. Jag hade även flera flickvänner samtidigt. Till slut tröttnade jag på att bara slarva runt och bestämde

mig för att försöka ta mig till Windhoek och hitta ett arbete.

– Jag liftade med en farmare och kom till stan vid lunchtid. Jag visste att det skulle bli svårt att hitta någonstans att bo, eftersom jag inte hade några pengar. Efter ett par timmars planlöst irrande inne i staden bestämde jag mig för att råna någon, och jag stal en väska från en kvinna. Jag kan springa väldigt fort, så jag lyckades utan att bli fasttagen. I väskan fanns hela 330 namdollar! Med hjälp av pengarna kunde jag ta en taxi till Katutura och köpa mat.

– Efter att ha gått runt ett tag fann jag en gammal övergiven bil och jag flyttade in direkt. Jag vet att jag hade enorm tur som fann någonstans att bo första natten. Den bilen var mitt hem i två år, tills ägaren kom och hämtade den. Nu bor jag i ett enrumshus med min flickvän och fyra andra vuxna. De är rätt trångt, så ibland saknar jag min bil. Livet i stan är hårt, men det är ändå bättre än i byn. På sikt kommer mitt liv att bli bättre här, även om det kommer att ta tid. Det är bara att kämpa vidare.

LIVVY SAMARIA
CECILIA STRAND

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Ickekommersiell-Dela Lika 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/se/> Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.